Broj istisaka iznosi 15.000

God. II.

Naša Gospa Lurdska

Br. 2.

Mjesečno ilustrirano glasilo
Majke Božje Lurdske.

„Po Mariji k Isusu!"

Dozvolom crkvenoga i redovničkoga starješinstva.
Odgovorni urednik:
O. Bernardin Škrivanić, Provinc.

Cijena za čitavu godinu 1 kruna.

Rukopise i pretplatu treba slati
Ocu Bernardinu, Provincijalu kapucinâ.
RIJEKA.

Kat. tiskovno društvo. Rijeka. 1909.

„HOĆU, DA MI SE OVDJE SAGRADI CRKVA"!

Ove je iste riječi pred 50 god. sama preslavna Mati roda ljudskoga upravila dne 27. veljače u Lurdskoj Pećini maloj Bernardici. Želji je Bl. Djevice u Lurdu odmah bilo udovoljeno. Tri su veličanstvene crkve podignute na mjestu, koje je Presveta Djevica udostojala posvetiti svojom prisutnošću.

Ali se ljubav štovateljâ Milostive Djevice nije samo ograničila na Lurd. Ne ima skoro naroda, koji nije u čast „lijepe" Gospe podigao crkvu ili barem kapelicu.

Prožeti istom ljubavi i zadojeni neograničenim pouzdanjem u moćnu zaštitu Marijinu i mi Kapucini, sinovi sv. Franje, postavismo temelj novoj Crkvi u čast Kraljice Nebeske.

Kripta je već, hvala Bogu i miloj našoj Pomoćnici Mariji, dovršena. O njenoj ljepoti mi ovdje ne velimo ništa, samo ćemo spomenuti ono, što nam je pred mjesec dana neki odlični Zagrepčanin rekao: „**Nigdje nijesam tolikim žarom molio, kao što u Vašoj veličajnoj Kripti... Vidio sam veliki broj crkava, no ni jedna se nije tako dojmila moga srca, ni jedna nije pobudila žarče čuvstvo sabranosti i pobožnosti, kao ovaj hram, koji ste podigli u čast MAJCI DUŠA, KOJE SU U ČISTILIŠTU. Doći na Rijeku, a ne pohoditi Vaše Kripte i ne prisustvovati službi Božjoj, koja se kod vas Kapucina takovim** sjajem obavlja, znači doći na Rijeku i ne vidjeti njezina najljepšega, najkrasnijega uresa."

Gradnjom će se Gornje Crkve, koja će biti vječni i sjajni spomenik naše ljubavi i odanosti prema dragoj Gospi Lurdskoj, ovih dana ozbiljno početi.

Neka dakle svi pa makar i neznatnim darom doprinesu, e da Gornja Crkva — koja će biti najljepša Crkva, podignuta u čast drage Gospe iza one u Lurdu — što prije podigne svoje lijepo čelo.

Tko daruje barem **2** kr. za gradnju nove Crkve, postaje dionikom **260 Vječnih sv. Misa,** koje se već služe pred glavnim oltarom, koji je posvećen: **MAJCI DUŠA U ČISTILIŠTU.**

Svaki onaj, koji doprinese jednom **200** kr. ili tu svotu isplati u više navratâ, postaje članom **UTEMELJITELJEM.**

Dionicima spomenutih **260** Vječnih sv. Misa možemo učiniti i kojega od naših **milih pokojnih,** ako poklonimo u tu svrhu **2** kr.

„Dajte i dat će vam se"!

Godina II. RIJEKA, dne 4. veljače 1909. Br. 2.

NAŠA
GOSPA LURDSKA

Urednik i izdavatelj: **O. Bernardin Škrivanić,** Provincijal.

Rim, dne 22. siječnja 1909.

Prečasni i premili Oče!

Danas se naš preljubazni sv. Otac, Pijo X., udostojao blagosloviti Vaš krasni i omiljeli list **„Naša Gospa Lurdska"**, njegove čitatelje i njegove širitelje.

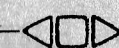
Neka je zato hvala i slava Bogu i predragoj Gospi Lurdskoj!

Vaš u sv. Franji

odani brat

O. ROBERT MENINI,

Kapucin, Nadbiskup u Sofiji.

Napokon nam se ispunila jedna od najživljih naših želja! Naš listić, njegovi čitatelji i širitelji primili su Blagoslov od sv. Oca. To je za nas velika utjeha, važna stečevina, pravi balsam u ovim tužnim danima, kad se *„narodi bune proti Bogu i Pomazaniku Njegovu"*.

Ojačani i okrepljeni ovim Blagoslovom, koji nam je stigao koncem prvoga godišta njegova opstanka i djelovanja i na izmaku Jubilarne godine, mi ćemo drugom godinom podvostručiti svoje sile oko slave premile Pirenejske Gospe, koja nam po Namjesniku svoga Sina šalje ovaj Blagoslov, kao da nas njime hoće još jače oduševiti za rad prema našoj lozinci:

„Po Mariji k Isusu!"

Razgovor sa Ivanom Abadi.

U nedjelju, dne 16. kolovoza, pokucah sa još druga 4 hrvatska hodočasnika na vrata Ivane Abadi, drugarice Bernardičine i svjedokinje prvoga Prikazanja. Odmah se otvoriše vrata, a pred nama stupi mlado djevojče, koje nas prijazno i umiljato zapita, što želimo.

«Došli smo, da vidimo gospogju *Ivanu Abadi* i da se po mogućnosti s njome porazgovorimo.»

— Baš se ovaj čas vratila iz Spilje, kamo je bila otišla, da sluša sv. Misu. Da ste samo četvrt sata prije stigli, bili bi je susreli na putu. Izvolite samo za mnom, danas je njezin dućan zatvoren, pa ćete se moći po volji s njome zadržati.

«Gle ti nas, kako smo sretni! — primjeti jedan hodočasnik, kad sam im priopćio, što mi e djevojčica rekla. Još nekoliko stuba... i mi se nagjosmo u prizemlju. Isti čas se podigne sa stolice jaka, krepka žena, odloži na sto nož i zelje, koje je čistila, te nam se približi. Sudeći po još svježom licu, vrlo rijetkim naborima, sjajnim očima, crnom kosom, u koju se samo gdjegdje po koja srebrna nit uvukla, čovjek joj ne bi dao više od 60 godina, premda je već prevalila šezdeset i petu.

Pozdravivši nas sa «*Hvaljen Isus*», sretna nas starica sa posmijehom na licu zapita, što

želimo, premda joj je čovjek već iz očiju mogao čitati, da je pogodila, zašto smo došli.

— Htjeli bi — odgovorim — iz vaših ustiju čuti opis prvoga *Prikazanja,* kojemu ste vi bili prisutni.

— A tako!... Ali ja nijesam vidjela Presvete Djevice, nego samo Bernardicu u zanešenju...

— Izvolite nam ispripovjediti samo prizore, koji su se odigrali pred Spiljom, jer nam je više manje poznato, kako ste tamo dospjeli. . . . .

. . . .

«Onoga dana...

— Ali, molim, koji je to dan bio ?...

— Ta Vi to dobro znate, dne *11. veljače...* Sakupljajući ja, Bernardica i njezina sestra Marija suho granje, najedanput se nagjosmo na prostoru izmegju Gave i mlinskoga kanala, iz kojega se voda izlijevala upravo pred Spiljom u Gavu. Kako toga dana nije bila velika voda, ja i sestra odmah bacismo na drugu stranu postole i podignuvši malko svoje haljine, da se ne smoče, pokušasmo prijeći. To uvrijedi čednost Bernardičinu, te nam dovikne: «*Spustite haljine!*»... Poslušnusmo, premda nerado i tako se moja i Marijina suknja malko smočila. Netom smo došle na drugu stranu, slegnusmo se, da se stoplimo. — «*Što vam je?*» *upitat će nas Bernardica* — Voda je vrlo studena — odgovorih joj ja.

— A što, je na to Bernardica rekla? — znatiželjno ću joj ja.

— Tada je još veći strah obuzme, da joj ne bi naškodila mrzla voda, pa me zamoli, da bi je prenijela na drugu stranu. «*To pak ne* — odgovorim joj ja — *ti si razmažena, pa nam samo zanovijećeš*»...

— Kako vidim, vi ste se vrlo strogom pokazali prema Bernardici.

Ivana Abadi, svjedokinja Prvoga Prikazanla.

— Jesam, jesam, ali to nije bilo iz zlobe, nego samo tako... Zatim se obratila k sestri, te je zamoli, da bi bacila nekoliko kamenova u potok,

naznačivši joj i mjesto, kamo da baci. Ali, kad je promislila, da bi se kamen mogao odmaći i pasti u vodu, ostade neodlučna... Videći je sestra, da nekako oklijeva — ponudi joj se, da će je prenijeti. «Ti si premalena — odvrati Bernardica — pa bi još skupa pale u vodu. Radije Ivana, kad bi htjela»... Ivana ne će — oglasim se ja — i svoj odgovor popratim malom zakletvom. To donekle rasrdi bogobojaznu djevojčicu, te me oštro ukori: «Ako si došla s nama da kuneš, a ti se tornjaj *odavle*... Bolje bi ti bilo, da se moliš Bogu».

— I vi je uza sve to nijeste htjeli prenijeti?

— Jesam. Ukor je Bernardičin na me djelovao, pak sam joj se odmah ponudila, da ću je prenijeti, ali ona odbije moju ponudu i reče mi, da je to posljednji put, što ide sa mnom... Dapače zabrani i sestri Mariji, da opći sa mnom.

Mi megjutim obukosmo postole i uputismo se duž Gave. Kad smo se zatim povratili, iza kako smo sabrali neloše suha granja, opazim ja Bernardicu, gdje kleči, pa ću Mariji: «*Gle ti one bogomoljke, kako ti lijepo moli krunicu mjesto da nam pomogne?...*

— A što zatim?

— Kasnije, kad je Bernardica dovršila svoju molitvu, odluči da pregazi potočić. Kad nam se približila, upita nas, da li nam se voda pričinila mrzlom.

«I te kako! Od studeni su mi se skoro noge smrzle — reče joj sestra. Bernardici se naprotiv pričini «mlakom, kao voda, kojom se peru tanjuri». Sabravši u tri svežnjića suho granje, što ga bijasmo sakupile, uputismo se prema gradu. Na putu nas Bernardica upita, da li smo šta opazili.

— Ne, odgovorismo,

— U onoj izdubini?

— Ne, nijesmo ništa? Spočetka je htjela premučati tajnu, ali je kasnije otkrije svojoj sestri Mariji, jer sam ih ja bila ostavila za sobom. —

— Zar nè, vi se dobro sjećate toga dana?

— Dakako! Meni su svi prizori tako ucijepljeni u pamet, da ih ništa ne će iz moje duše izbrisati.

To su bile njezine posljednje riječi. Ja joj se toplo zahvalim na njezinoj uslužnosti i susretljivosti, zamolih je za fotografiju, koju mi na opetovane molbe dade, bacim posljednji pogled na njezin stan, a tad je sav sretan sa svojim milim suputnicima ostavim.

* * *

Ovdje mi pada ua pamet nešto, što se zbilo takogjer za Prvoga Prikazanja, a što mi je Ivana zaboravila reći. — Onaj isti čas, kad je Bernardicu ostavilo zanešenje, opazi ona Mariju i Ivanu kako plešu. Iza onoga rajskoga prizora, koji ju je čas prije bio zanio, ponašanje joj se njenih drugarica niti najmanje ne dopade, te ih ukori.

Kasnije je navela još jedan razlog, radi kojega ih je opomenula.

«Jer su ih — pripovijedala je — sa druge strane Gave gledali radnici, gdje plešu, a one uza sve to nijesu htjeli prestati.

Plesovi su čestokrat ognjište i središte nečednosti i nečistoće. Nema dakle dvojbe, da Kraljica Djevica mrzi na ove grješne prigode. Vrijedno je upamtiti, da već u prvom Prikazanju nalazimo dvije pouke, koje nam daje sama Bernardica, kao da bi nam htjela još bolje čvršće usaditi u srce onu Evangjeosku, da će naime samo čiste duše vidjeti Boga i Njegovu Presvetu Majku.

Valsorim.

Majka Božja Lurdska u Kripti OO. Kapucina u Rieci.

11. veljače u Lurdu

bit će, kako smo u posljednjemu broju javili, zaključna svečanost Jubilarne godine.

Toga će istoga dana sv. Otac služiti sv. Misu *u s. 6.30* za hodočasnike, koji će se toga dana zbilja naći u Lurdu ili *koji će se u duhu pridružiti Lurdskim hodočasnicima.* — U isto će vrijeme govoriti sv. Misu u samoj Spilji pred Pećinom Prikazanja Treviški biskup, Presvij. Longin, kapucin, po nakani sv. Oca.

Ovime pozivljemo opet i opet sve katolike diljem čitave Hrvatske domovine, da se taj dan i čas sjedine u duhu sa hodočasnicima čitavoga svijeta i s njima mole za preporod duhovni Hrvatskoga naroda. Naročito stavljamo na srce svim dušobrižnicima, neka na ovu izvanrednu zgodu upozore svoje vjernike, i to tim više, što će svaki duhovni hodočasnik biti dionikom obilatoga Oprosta, ako se ispovijedi i pričesti. *Naša Gospo Lurdska, moli za nas!* (300 dana oprosta). *Spasi Hrvatsku, štiti i brane naše Biskupe i naše Svećenstvo!*

Velikodušna molitva.

Na povratku iz Lurda ove godine Francusko je narodno hodočašće, prije nego se razišlo, slušalo sv. Misu zahvalnicu u glasovitoj crkvi Naša Gospa od Pobjedâ.

Kanonik je Žerbiè držao prigodni govor, u kojem je izmegju ostaloga i ovaj dogagjaj spomenuo:

«Za procesije sa Presv. Sakramentom čuo sam na svoje uši, kako neka siromašna sušičavka iz Vilpenta, još u cvijetu mladosti, prikazuje svoj vlastiti život za ozdravljenje druge bolesnice, koja je ležala bolesna tik uz nju, i čiji su konac svi očekivali.

«Presveta Djevice — uzdisala je mlada sušičavka — ja sam ovamo došla, da ištem od Tebe zdravlje, ali ako nije Božja volja, da obadvije ozdravimo, Ti udijeli zdravlje mojoj drugarici.

«I doista kad je Svetotajstvo blagoslovilo umiruću njezinu susjedu, ova se nenadano digne i počne hoditi.

«Plemenita bolesnica ostade i nadalje prikovana na svojoj nosiljci, ali ni za čas nije prestala govoriti: Hvala ti, Majčice, hvala! Vidjela sam Tvoju dobrotu, Ti si uslišala moju molitvu, sad me možeš, kadagod budeš htjela, pozvati k sebi u raj.»

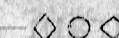
Koga da ne obliju suze, kad pročita ove retke? Koga da ne zadivi takovo veledušje? Tko da ne blagoslovi i uzveliča Vjeru, koja odgaja takove junakinje, i prizna, da je sveto, blagoslovljeno, nadzemaljsko tlo, gdje se odigravaju takovi prizori?!

Valsorim.

Strahovita kazan Božja.

Neka Ga se boje svi krajevi zemlje.
(Psal. 66).

Dne 28. prosinca, upravo na Mladince u 5 sati i 20 časaka, kad su još svi tvrdi san spavali, pojavi se žestoki potres. Dvadeset sela i više gradova u tili čas bilo je sraženo sa zemljom, a pod njihovim ruševinama u neizrecivim mukama poginulo je do **200.000** duša. Jednim samim zamahom svoje smrto-

nosne kose Angjeo smrti odrubi 200.000 glava, kao da bi bila samo jedna, i iskopa u tren oka ogromni hladni grob, gdje je dosada cvjetao život.

Kad se čovjek i samo sjeti ovoga užasnoga dogagjaja, hoće da mu se krv stine u žilama.

Ali jao! Sam je potres bio tek početak zala. Nesreće ne dolaze nigda same, nego povlače za sobom vazda druga zla, Da čaša gorka bijede i nevolje bude do vrha puna, u isti čas se gibanju zemaljskoga tla pridruži gibanje mora, koje strašno uzbunjeno od tajnih sila užasno bjesni, buči i viče; baca ogromne valove prema obalama, poplavljuje veliki dio Mesine (1), udara je kao bičem, a zatim se povlači zakopavši u svome blatu hiljade života. Što je preostalo od morskih valova, imao je oganj da uništi. Pukoše naime plinske cijevi i u jedan hip sve, što je još bilo preostalo, zahvatio je silan plamen. Sa svih strana su se uzdizali stupovi od dima, plamen je zahvatio podrtine, i uzaludno je bilo svako nastojanje, da se ugasne: kroz nekoliko je dana harao i pustošio.

Iza vatre napokon navali silna kiša, koja je kao iz kabla duže vremena padala, a ovu su pratili ponovni potresi, dok nijesu iz cvatućega prije grada učinili najžalosniju i najgrozniju puštos. (2).

* * *

(1) Mesina je brojila preko 180. hiljada stanovnika, a nalazi se na sjeveroistočnoj strani otoka Sicilije.

(2) Mogli bi napuniti stupce čitavoga našega listića opisujući prizore, koji su se kroz par dana pod onim ruševinama odigravali. Jedan od najdirljivijih takovih prizora jesu vapaji i bolni jecaji, koji su prodirali iz ruševina. Na stotinu je glasova, koji su bili puni boli i očaja, zvalo u pomoć, ali čestokrat uzaludno, jer se nikako nije moglo do njih. Vojnici i druge osobe, med kojima su se osobito isticali redovnici i redovnice, sa suzama su se u očima uspinjali po ruševinama, da prenesu mrtve, obaviju ranjenike, a iza svakoga su koraka čuli zapomaganja drugih ranjenika, kojih nijesu vidjeli i, što je još gore, kojima nijesu mogli pružiti pomoci. I tako se dogodilo, da su nekoji od tih nesretnika kroz više dana vapili pomoć, dok napokon nijesu uslijed glada, studeni, zadobivenih rana onemogli i malo po malo usred strašnih muka žalosno poginuli.

Jedna žena, koja je, premda se čitava kuća bila srušila, ostala neozlegjena u jednome kutiću, ponajprije osjeti, kako joj na prsa kaplje *topla* krv, zatim *mlaka*, a onda *studena*. Bila je to krv njezina muža i djece, koje su ruševine zgnječile...

Čitajući čovjek te grozote i strahote hvata ga jeza i pita se nehotice: *Ma što je uzrok tolikoj nevolji, kojoj regbi slične nije bilo od postanka svijeta iza uništenja Sodome i Gomore?!* **Je li to samo puki slučaj? Je li tome krivo samo vulkansko tlo**, kako to hoće nevjerni sinovi ovoga svijeta?

Moja me vjera uči, da *ni vlas ne padne s glave, ni listak sa drveta, niti se ptica spušta na grančice, ako toga* **Bog** *ne će.* Je li dakle moguće, da je 200.000 ljudskih života moglo pasti žrtvom jednoga pukoga slučaja, igračkom prirodnih sila, a da **prst** Boji ne bi bio **tu** po srijedi?

O tome samo posumnjati bilo bi bezvjerski, jer bi to značilo, kao da se Bog ne upliće u stvari ovoga svijeta, kao da On nije Gospodar svega, pa i prirodnih sila, kako bi to htjeli novovjeki pogani....

Nè, prirodne sile nijesu slijepe, puke sile bez Gospodara i Stvoritelja! Njih je ustanovio, utemeljio i njima vlada onaj isti Gospodin, bez kojega ni lista ne može trepnuti ni pasti s drveta i koji odijeva cvijeće po poljanama, kako se nije odijevao ni sam Salamun u najvećoj svojoj slavi.

Pa ako je — kao što i doista jest — Bog potresnuo i prodrmao podzemnim slojevima zemlje,

ne smiju Ga nekoji ter nekoji objegjivati s nepravde i nemilosrdnosti.

Ne, Bog nije nepravedan!

Nego je velika i najveća nepravda, kad se Bog, koji je sama dobrota i milosrgje, psuje. Nepravica je i podlost, kad se Spasitelj svijeta ruglu i sramoti izvrgava. *Nepošteno je i ogavno, kad bezbožna štampa* (1) *najsramotnijim riječima grdi i psuje* **Crkvu, Papu, Svećenstvo** *i sv. Sakramente,* kad se slavi — o rugla! — svaka opačina i tjeraju se iz vlastite domovine najpožrtvovnji i najplemenitiji sinovi i kćeri, kao što to na svoje oči gledamo u Francuskoj.

To je nepravica!
To je nemilosrgje!
To je najveća okrutnost!

Nè, nè, Bog je najveće *Milosrgje,* On je neizmjerna *dobrota,* On je beskrajna *ljubav!*

Nego jao, kad se prezrena i pogrgjena Njegova Ljubav pretvori u pravednu srdžbu i kad strijelice svoga gnjeva počne odapinjati mjesto strjelica ljubavi!

. . . .

Dva strašna dogagjaja, što su se zbila tik pred potresom, osvjetljuju donekle svu golemu nesreću!

Čujte pa sudite!

U gradu su Mesim došli na općinsku upravu sami bezvjerci *(framasuni),* koji su baš **dan prije**

(1) Kano Zagrebački „Pokret“, koji se najsramotnijim riječima pred dvije godine nabacio na samu osobu Božanskoga Spasitelja i njegove Presvete Majke. Te su riječi najpodlija bogopsovka, koje se hrvatsko pervo dosada nije usudilo napisati, a koje bi mogle biti od kobnih posljedica za čitav Hrvatski narod, ako se još za vremena ne nagje plemenitih duša, koje će povrijegjenome veličanstvu Božjem primjerenu zadovoljštinu za strašnu bogopsovku dati.

potresa držali sjednicu i stvorili zaključke, koji vrve pogrdama na sv. Vjeru. Htjeli su maknuti Boga iz svih javnih Ureda i škola. Mislili su jadnici, da izvan njih nema već drugoga Gospodara. — Da se na sami Božić jače izrugaju ti bezvjerci božanskome Djetetu, posprdno su ga u jednome svome šaljivome listu (zvalo se to pokojno framasunko čedo: *Telefono*) *za ljubav Njegova Križa* molili i zaklinjali:

Neka im svima pošalje potres,

ako je istina, da je On pravi Bog, a nije samo pusta izmišljotina.

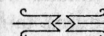
Ti bogomrski stihovi ovako glase:

(Talijanski).	(Hrvatski)
Oh! Bambinello mio,	Oh djetešce moje,
Vero uomo, vero Dio,	Pravi čovjek, pravi Bog,
Per amor della tua Croce	Za ljubav Svoga Križa
Fa sentir la nostra voce:	Usliši naš glas:
Tu che sai, che non sei ignoto,	Ti, koji znaš, da njiesi izmišljotina,
Manda a tutti un terremoto.	*Pošalji nam svima potres.*

Ti ćeš se, dragi čitatelju, i nehotice na te izazove i bogohulne riječi zgroziti i pomisliti na Pravdu i Osvetu Božju, kao što se zgražao i Urednik (1) Mesinskoga lista *„Iskra“,* koji je ovu vijest čitavome svijetu javio kao živi svjedok pravednoga Božjega suda.

Ova golema nesreća, kao i mnoge druge, što su su se dogodile u nedavnoj prošlosti, bjelodano nam *dokazuje, kako se Bog ne da izvrgavati ruglu.*

Cir-Valsorim.

(1) Ime mu je Kaudi Vincenzo; sad se nalazi u zakloništu u gradu Kataniji.

Svjedok Lurdskih Prikazanja

U PRAVO prvoga dana godine 1909. u 12 sati, kad je cijelo kršćanstvo glasom zvonova pozdravljalo Presvetu Djevicu, u mjestu Bazas (Francuska) predao je Bogu svoju plemenitu dušu čovjek, koga je starô i mlado poznavalo kao *sveta* čovjeka.

Gospodin *Estrade* — tako se nazivao pokojnik — jest jedan od najvjerodostojnijih svjedoka Lurdskih Prikazanja, koga su ova od nevjernika učinila pravim, iskrenim, revnim štovateljem i apoštolom Djevice Lurdske. U svojoj glasovitoj **Povijesti Lurda** Henrik Laser piše, da je g. *Estrad* bio jedna od najizobraženijih ličnosti u Lurdu za vrijeme Prikazanja. S početka je i on, kao i sve drugo, što se u Lurdu smatralo izobraženim, sumnjao o istinitosti Prikazanja. Njemu se dapače sve to činilo tako smiješnim, da nije smatrao vrijednim, da se i za čas time pozabavi.

Čujmo megjutim, što nam on sâm pripovijeda u svojoj krasnoj knjizi *Lurdska Prikazanja*: „Za vrijeme Prikazanja prebivao sam u Lurdu kao porezni činovnik. Na prve vijesti štô su se pronijele o Spilji, ostao sam posvema nehajan. Smatrao sam ih za pripovijesti, na koje se nije bilo vrijedno obazirati. Megjutim je oduševljenje puka svakim danom i dapače svakim časom bivalo veće. — Stanovnici grada Lurda, a osobito žene, sve su hrpimice hodili k Spilji i poslije svoje utiske i svoja čuvstva najvećim oduševljenjem drugima opisivale.

Bezazlena vjera i zanos onoga puka izazivalo je u meni samilost upravo do smiješnosti. *Toga sam uvjerenja bio sve do* **Sedmoga Prikazanja**, *premda nijesam niti pokušao, da stvar proučim, ispitam i istražim.*

„Onôga dana — koji nikada ne ću zaboraviti u svome životu — Neokaljana me Djevica tajnim umijećem, u čemu ja sada vidim dokaz njezine neizrecive ljubavi, privukla k Spilji, uzela me za ruku i kao brižljiva Majka, koja uzima u naručaj svoje zabludjelo dijete, da ga privede na pravi put, dovela k Masabjelskoj Pećini. Tamo sam na svoje oči gledao Bernardicu u sjaju i čaru zanešenja. Bio je to prizor nebeski, neopisiv, veličajan, neizreciv ... Svladan i poražen očevidnošću dogagjaja, prignuo sam svoje koljeno ...

„U tren oka svih je mojih predrasuda nestalo; ne samo da više nijesam dvojio, nego me od toga časa neka otajna sila neodoljivo vukla k Spilji ...

„Kad sam kao porezni činovnik morao katkada ostaviti Lurd, moja bi mi sestra na veče, kad bi se povratio, ispripovjedila sve, što je vidjela i čula preko dana. Sve sam ja s njome skupa tačno bilježio i tako smo na izmaku posljednjega od osamnaest Prikazanja imali priličan broj bilježaka, podataka (¹), kojima smo pripisivali veliku važnost."

U sretnoj smrti gosp. Estrada mi vidimo novi dokaz milosrgja i dobrote Marijine. Ta milostiva Majka nije dozvolila, da je ijedan od onih, kojih se ime spominje u povijesti Njenih Prikazanja, umre kao njezin protivnik.

Sprovod je pokojnikov bio vrlo veličanstven. Prisustvovali su mu skoro svi stanovnici. Biskup je Lurdski bio poslao dvojicu svećenika, da ga na sprovodu zastupaju. Mrtvi su ostanci položeni u grob, gdje od par godina leži sahranjena sestra g. Estrada, koja takogjer igra vrlo važnu ulogu u povijesti Prikazanja.

Svi su mnogobrojni prijatelji gosp. Estrada, očevica Prikazanja, čvrsto uvjereni, da su se i nad njime, kao i nad Bernardicom ispunile one znamenite riječi Presvete Djevice: «*Ja ti obećajem, da ću te učiniti sretnom, no ne na ovome svijetu, nego na drugome!*»

Bečki načelnik, dr. Lueger. — Tko od naših čitatelja nije čuo za ovoga čovjeka, koji je iznio veću i sjajniju pobjedu nad framasunima i židovima, nego li je slavni Sobjeski nad Turcima?... Taj je veliki muž primjerom bjelodano dokazao,

¹) Sve je ove bilješke, koje su od neprocjenive vrijednosti i važnosti, jer su pisane u isto vrijeme, kad su se zbivala Prikazanja, pokojnik predao 2 mjeseca pred smrću povjerenstvu, koje je bilo k njemu došlo, da iz njegovih vlastitih usta čuje nekoje podatke, koje se tiču Prikazanja i Bernardice, za koju se — kao što smo javili našim cijenjenim čitateljima — najozbiljnije radi, da bi se proglasila blaženom.

kako se lako mogu srušiti i prisiliti na uzmak, pa bilo ne znam kako jaki neprijatelji Vjere i naroda, samo kad se nesebično i požrtvovno za jedno i drugo radi.

Ali Lueger je na prvome mjestu katolik, i to neustrašivi, iskreni, pravi katolik. To mu je svjedočanstvo podao jedan svećenik, koji je pred par dana rekao: «*Katoličko je uvjerenje Luegerovo poznato. Njegova tačnost u slušanju sv. Mise i njegovo potpuno vršenje posta u petak jest udivljenja vrijedno. Njegova pobožnost prema Bl. Djevici odsijeva u svim zgodama; tako je nedavno rekao Bečkoj djeci:* «*Budite pobožni prema Majci Mariji; svako dijete mora ljubiti Majku Božju i nikad joj ne smije uskratiti dužna štovanja.*

IZA MARIJE...

Nekoga dana jedna mlada majka protestantkinja dogje u samostan sestara sv. Vinka, te ih zamoli, da bi primile njezinu dražesnu devetgodišnju kćerku u svoju školu. Mlada protestantkinja sama kaza uzrok, koji ju je na taj korak potakao. «Kad se draga moja kćerka, ima tome par dana, igrala sa bebom u kuhinji, upitam je ja:

— Zlato moje, je li tko na svijetu, koga ti više ljubiš od mene?

— Da, majko!

— Ali, drago dijete, tko je to?

— Dragi Bog.

— Ali iza dragoga Boga sigurno mene najviše ljubiš?

— Ne, majko, ima netko drugi, koji je pred tobom.

— A tko?

— Isus, Isus, koji je za mene umr'o.

— Ima li još tkogod, koga bi ti više ljubila? Ja sam sigurna, da iza Isusa dolazim ja.

— Ne, majko, ima još netko.

— Tko je taj?

— Ja ljubim takogjer Mariju, Majku Isusovu. Ti si, majko, odmah iza Marije.

Majka nije mogla, a da, kad je sve to čula, ne zaplače. Zagrli neobično srdačno svoju miljenicu, te je onda upita, gdje je naučila te lijepe stvari. Dijete joj kaza, kako je sve to i još drugih stvari čula od svoje drugarice Anke, koja je kroz godinu dana pohagjala školu sestara sv. Vinka.

Dobro je sjeme bilo donijelo dobar *plod*...

Povijest Lurdskih Prikazanja.

NASTAVAK.

X.

Šesto Prikazanje.

Prve korizmene nedjelje, dne 21. veljače, zbude se šesto Prikazanje. Već se ranom zorom više hiljada osoba bilo sakupilo oko Spilje. Ovaj put se bilo sabralo takogjer mnogo radnika, a što je najvažnije, dne 21. veljače nalazimo pred Spiljom prviput zastupanu liječničku znanost, i to u osobi dra Dozùa.

S početka su se Lurdski liječnici samo ismijehavali tobožnjim Lurdskim Prikazanjima. Kad su pak vidjeli, kako se glas o Bernardičinim Vigjenjima na daleko i široko raznosi, oklevetaše nju i njezine roditelje, da je to od njih samo lukavo izmišljena igra, s namjerom, da se lakovjernošću puka okoriste i da se oslobode bremena siromaštva. Ali kao što sunčane zrake, netom se pojave rasprše, tmine i noć, tako je isto do skrajnosti velika nježnost i opreznost Bernardičina, kao i njenih roditelja, uništila svaku, pa i najmanju sumnju.

Siromašno je djevojče, kao i njezini roditelji, radije jelo crni kruh, kojega bi čestoput pomanjkalo, nego da iz ruku mnogobrojnih i bogatih posjetitelja uzme i najmanji darak. (1) Tako je bilo besprijekorno s toga gledišta Bernardičino ponašanje, da su svi

(1) Vidi djelo **Lurd** str. 42—43—44. Osobito su značajne riječi liječnika Dozua, kojima je on, da tako rečemo, ovjekovječio veledušnost Bernardićinu, kojom je ona odbijala ponugjene darove. Mi ćemo ovdje navesti samo svršetak: „Dozvoli mi — piše spomenuti liječnik zadivljen plemenštinom djevojčeta — dozvoli mi, skromna i ponizna djevojčice, da kažem ovdje onima, koji su te toliko oklevetali, i da im pripovjedim, čega sam više puta bio svjedokom.

„Ti si bila siromašna, pa se nijesi htjela osloboditi siromaštva, nijesi htjela primiti svakovrsnih darova, koje su ti kao za okladu nudile dobre duše, što su dohrlile na mjesto, gdje si molila“.

bili uvjereni, *da ju je sama njezina „Gospa“ već unaprijed morala poučiti, kako da se vlada.*

Kad su dakle ta gospoda opazila, da u očima puka i uopće u očima svih onih, koji su htieli svojom glavom misliti, ova podvala ne koristi, izmisliše drugu još težu i za djelo Presvete Djevice opasniju. Proglasiše naime, da je Bernardica bolesna i da trpi od *halucinacije.* (1)

Toga je mnijenja bio i dr. Dozù. U Prikazanjima on nije ništa drugo vidio do li posljedicu bolesne mašte Bernardičine. Ali se taj čovjek na svoju najveću sreću nije udovoljio, poput njegovih drugova jednostavnim nijekanjem. Kao pošten, iskren, razborit čovjek htio se sâm na licu mjesta uvjeriti o onome, što je govorio. Tako ga dne 21. veljače nalazimo pred Spiljom, kamo je bio došao, da prouči držanje i ponašanje Bernardičino. On nam je u svojoj knjizi ostavio opis šestoga prikazanja, koje radi ugleda osobe, koja nam ga pruža, ovdje doslovce navodimo:

„Netom je Bernardica došla pred Spilju — tako piše on (2) — poklekla je, izvadila iz džepa krunicu i počela moliti. Njezino se lice odmah preobrazilo, što su opazili svi, koji su bili blizu nje. To je bio znak, da je ona prikazu već gledala.

„Dok je lijevom rukom prebirala svoju krunicu, držala je u desnoj zapaljenu voštanicu, koju bi često utrnuo jaki povjetarac, što je duvao pokraj Gave. Ali bi je ona svaki put pružila najbližoj osobi, što je kraj nje stajala, i tako bi je odmah zapalila.

„Ja sam s velikom pazljivošću pratio svaki Bernardičin kret. Htio sam da je potpuno proučim sa svakoga gledišta. Želio sam taj čas znati, kakvo je

(1) Za onoga se veli, da boluje od *halucinacije*, koji tvrdi, da nešto vidi, a ne vidi, ili da štagod čuje, dok u istinu ništa ne čuje. — Tko bi želio šta opširnijega o tome znati, neka uzme u ruke naše djelo **Lurd.**

(2) Doktor je Dozù, iza kako je najsavjesnije i najozbiljnije proučio narav, držanje i ponašanje Bernardičino, svečano izjavio, da u Prikazanjima vidi veliki dokaz Božjega milosrgja i dobrote. On je dapače kasnije napisao vrlo zanimljivo djelo o Prikazanjima. Umr'o je u 85. godini kao uzorni kršćanin, oplakivan od bjednika i sirota, kojima je bio pravi otac.

kolanje njezine krvi i disanje. Uhvatio sam je za ruku i postavio joj prste na žilu kucavicu. Bilo je udaralo mirno i pravilno, a disanje bijaše lako. *Nikakva znaka na djevojčetu, po kojemu bi čovjek sudio, da bi živci bili razdraženi, pa da bi na posebni način djelovali na čitavi organizam (tjelesni ustroj).*

„Kad sam pustio Bernardičinu ruku, pomakla se ona malko više prema Pećini. *Odmah zatim sam opazio, da joj se ražalostilo lice, na kojem je doslije odsijevala najveća blaženost.* **Dvije suze iskočiše iz njenih očiju i kanuše joj niz obraze.** Ta promjena, koja se tom prilikom nenadano pojavila na njezinu licu, iznenadila me. Kad je dakle dovršila svoju molitvu i nestalo tajinstvenoga bića, zapitah je ja, što joj se dogodilo kroz dugo ono vrijeme, što je bila ushićena. Ona mi odgovori:

„Gospogja je za jedan časak svratila s mene svoj pogled te ga preko mene upravila u daljinu. Kad ga je zatim opet obratila na me, zapitala sam je ja, što ju je ražalostilo? Nato mi ona rekla: **Moli za siromašne grješnike i za tako izopačeni svijet.** Ali sam se brzo umirila, kad sam opet mogla opaziti izražaj dobrote i radosti na njenom licu. Nato je odmah iščezla“.

„Ostavljajući Bernardica ovo mjesto, gdje su svi prisutni bili jako uzbugjeni — pridodaje dr. Dozous — vladala se, kao uvijek, sasma priposto i skromno, ne obazirući se na počasti, što joj je svijet iskazivao“.

* * *

Jedna od najtoplijih i najžarčih želja, koje je „Gospogja“ otkrila u Spilji Bernardici, jest, *da se moli za grješnike.* Možemo dapače reći, da je molitva i spas grješnika posljednji cilj svih Njezinih želja i naredaba. Bernardici je Bl. Djevica toliko puta izrazila tu želju, da je ona jednoga dana rekla svojoj prijateljici, Ivani Vedèr: *„Gospogja“ mi bez prestanka i uvijek preporučuje, da se moramo moliti za grješnike“.* U jednome svome spisu sama je sretna Vijesnica milostive Djevice napisala: *„Gospa mi je višekrat*

opetovala i izrazila želju, da ja moram moliti za grješnike".

Kao što je dakle zapovijed njezina *Sina*, da ljubimo svoga bližnjega, tako je i **njezina** zapovijed, da naime molimo za grješnike. Ta bi dobrostiva Majka htjela, da svi *rasipni sinovi*, koji su ostavili mili očinski dom, što prije padnu na koljena i da od njega ištu oproštenje. Ona je te bijedne sinove vidjela, kad je bacila svoj pogled daleko preko Bernardice i kad joj je djevičansko lice zastrla koprena žalosti. To bi „Utočište grješnika" htjelo, da ih sve privine na svoje majčine grudi i da ih privede u očinsku kuću.

U tu svrhu se obraća k vama, pobožne, nevine, požrtvovne, plemenite duše, da Joj svojim usrdnim molitvama pripomognete, e da što više raskajanih sinova privede milostivome Ocu. „Lijepa Gospa" sa Pećine traži nove Marte i Magdalene, koji će moliti dragoga Isusa e da uskrisi i digne ploču sa grobova novovijekih Lazara, otvrdnutih grješnika, koji mrze na Crkvu i Vjeru.

Pobožna je i nevina Bernardica razumjela i duboko u srce usadila želju drage svoje „Gospe": Moli se za grješnike, te je kroz sav život sve do posljednjega daha vršila kao najstrožu zapovijed.

Neka se naši čitatelji sjete, da svakiput, kad ih za ljubav drage „Gospe" pozivljemo e da doprinesu koju žrtvu na oltar sv. Vjere i Crkve, da nas pri tome, a ma baš nikakova želja ne vodi, nego jedino i samo **veća slava Božja, čast Neporočne Djevice, obraćenje grješnika** i vruća želja, e da svagdano što bolje u djelo prevodimo onu divnu našu lozinku: **„Po Mariji k Isusu".**

FRAMASUNSKA LOŽA

pretvorena u crkvu Presv. Srca Isusova.

Grad Oš (u Francuskoj) bio je nedavno svjedokom rijetke svečanosti.

Natbiskup Oški, presvj. gosp. Rikard, posvetio je Božanskome Srcu Isusovu hram podignut od slobodnih zidara.

Nebrojeno je mnoštvo naroda prisustvovalo obredu očišćenja i potom prvoj sv. Misi, koju je nadbiskup služio u stanu, podignutu u čast sotoni a sada posvećenu Bogu.

Na pročelju, koj je još jučer nosilo znakove slobodne zidarije, uklesan se u kamenu blista se sjajni natpis: **Presvetome Srcu Isusovu.**

Usred sveopćega oduševljenja istaknuo je nadbiskup u svome krasnome govoru svoju radost nad tim, što je sretno oživotvorio trostruku svrhu:

1) da vlada Bog, gdje je stolovao vrag;

2) da pruži jednome dijelu pučanstva potrebitu vjersku sgradu;

3) da posveti jedno svetište u Biskupiji Božanskome Srcu i da službeno uvede pobožnost Srcu Isusovu, Zaštitniku njegove biskupije i Francuske.

To nije bio samo veličanstveu obred, to je bio znamenit dogogjaj. Dao Bog, da Francuska ponovno postane ono, što je nekada bila, *naime Prvorogjena kćer katoličke Crkve*, i da se doskora nad njom obistine one oduševljene riječi, koje su odjekivale onoga dana pod svodovima novoposvećenoga hrama:

„Christus vincit, Christus regnat. Christus Imperat! — Krist pobjegjuje, Krist kraljuje, Krist vlada . . .

ONO JE BESMRTNO!...

Tko bi pomislio, da je pleme Judino izginulo, taj bi se ljuto prevario! . . .

Njegovo pleme još živi, još traje, ono je dapače neumrlo! Tome nam je svjedokom lažitorba «*Slobodna Riječ*».

U jednome članku, što ga je prevela s Njemačkoga, taj otrov naših Hrvatskih radnika žali sa nekakvim gosp. Aignerom za novcem, koji hodočasnici putujući u Lurd ostavljaju u Francuskoj.

No to nije ništa novo!!!

Mnogo prije „*Sl. Rij.*" žalio je **Juda** za dragocjenom masti, kojom su namazali noge božanskoga Spasitelja, veleći, da bi se to moglo prodati i porazdijeliti siromasima.

Začudno je, da tim slavnim potomcima velikodušnoga Jude *samo onda* padaju na pamet siromasi, kad se radi o slavi Božjoj, o gradnji koje Crkve, o Petrovu novčiću, o hodočašću, o kakvoj vjerskoj svečanosti, ali kad se radi o tome, da se sagradi što raskošnije *kazalište*, (kamo siromašni narod ne zalazi, dok su Crkvena vrata svakome otvorena), da se ustanovi odbor, da se pohodi koja *izložba*, priredi što sjajniji *ples*, otide na koji socijalistički *kongres*, pa bilo i u Kinu ili g. *Bebelu* u Berlin — milijunašu socijalisti!!!) — tada Zagrebačka „*lažitorba*" mukom muči, a ni na kraj pameti joj ne

dolaze siromasi, kao što ni *Judi*, njezinome uzoru, nije palo na pamet, da nahrani dobivenim novcem sirote.

Pleme je Judino dakle besmrtno! To imamo zahvaliti „*Sl. R.*“ Ono će dapače živjeti, sve dok bude zavaranih radnika, koji će krvavo zasluženim novcem nadalje uzdržavati list, koji svoju nauku crpi iz kleveta jednoga Aignera i kojemu je najveći uzor lakomi Juda.

Napokon smatramo svojom dužnošću, da podsjetimo veleučenu gospodu oko „Sl. R.“ na ono **5** *hiljada kr., koje smo im obećali izručiti, ako — još ćemo im jedanput dozvati u pamet pogodbu —* **dokažu**, *da dvije rane gospogje Rušel, koje su bile tako široke, da je čovjek mogao provući mali prst — nijesu u tili čas bile zacijeljene dne 5. rujna u s. 4 ½ g. 1903 u Lurdu.*

Ponovno vam velimo: *Želite li novaca, eto vam baš lijepe prilike . . . samo zahtijevamo dokaza (to su vaše ljute rane!), a ne šupljih riječi i besmislenih nabacivanja; čime obilujete*

Pravi je pretplatnik katoličkoga lista takogjer i revni apoštol njegovih načela.

Pravi će pretplatnik čitati svoju novinu ne toliko okom, koliko umom i srcem. To jest on će od onoga, što pročita, živjeti, on će o tome misliti, razgovarati se, pretresati...

Pravi prijatelj kat. štampe ne može u sebi skrivenim držati ono, što je istinita, dobra, lijepa, plemenita, uzvišena našao i pročitao. On će za dobro štivo i za dobru knjigu svoju obitelj, prijatelje, poznance i čitavu svoju okolinu oduševiti i nagovoriti, e da ga i ona čita, nabavlja, razmišlja i dalje širi.

Još jedno natjecanje!

Iza kako je već bio tiskan na omotu člančić: *Natjecanje*, odlučili smo, e da pobudimo kod naših čitatelja i povjerenika što veći rad i što življe natjecanje oko širenja slave Gospe Lurdske, da ćemo onoga, koji bude iza prvoga pobjeditelja najviše radio za slavu Bl. Djevice, povesti u Lurd za pô cijene.

Dvije su dakle nagrade obećane: Prvu će dobiti onaj, koji se nad svima istakne svojim radom, te će posvema besplatno biti poveden u Lurd; drugu će primiti onaj, koji se iza prvoga najviše odlikuje, a za nagradu će biti uz pô cijene upisan med hodočasnike.

Tko dakle želi vidjeti slavu Marijinu, toliko puta opisanu u našem glasniku, neka se junački prihvati posla i neka ne sustane do... pobjede.

Obraćenje jednoga liječnika.

Ima tome nekoliko godina, što je neki Amerikanski liječnik primio Prvu sv. Pričest u crkvi sv. Ružarja u Lurdu. Kasnije je napisao knjižicu pod naslovom: *Zašto sam ja postao katolik?*

Ta je knjižica vrlo zanimljiva. Netom sam je pročitao, odmah sam odlučio da je u glavnome, njezinu jezgru, objelodanim u „*N. G. L.*“, jer sam bio uvjeren, da ću na taj način pružiti vrijednim čitateljima prigodu, da i oni osjete onu duševnu utjehu, koju sam ja oćutio, dok sam čitao ovo doista znamenito obraćenje.

Obraćenik se zove *dr. Bil,* a bio je protestant. U njegovome obraćenju nalazimo tri razdoblja:

Čitajući sv. Pismo doktor je Bil priznao Božanstvo Isusovo.

Govori kardinala Njumana. koji je nekada sâm bio protestant, uvjerili su ga, da je Vjera dar Božji.

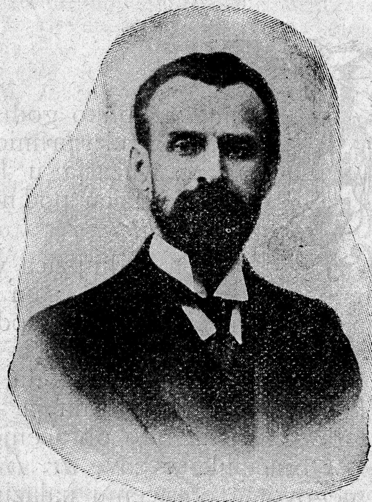
Napokon je pomoću molitve došao do zaključka, da se Istina nalazi jedino u kat. Crkvi.

Dr. BIL, PROTESTANT.

„Moj je otac — pripovijeda dr. Bil u spomenutoj knjižici — bio gorljivi protestant. Svi su se članovi moje obitelji regbi bili zakleli, da ne će imati nikakova odnošaja sa svećenicima. Djed mi je dapače izdavao i list: *Protulijek katolički.* Svoje sam nauke dovršio na sveučilištu u Montrealu (Kanada u Americi). — Kao liječnik sam službovao u Mosašisetu. Tu prviput osjetih jake bolove u prsima. Uzaludno sam se kroz više godina borio proti ovoj bolesti, ona je svakim danom postajala opasnijom. Napokon g. 1881. odoh na Rošeške gore, ne bi li mi čisti gorski zrak pomogao i tako se oslobodio bolesti,

koja mi je zadavala sto jada. Kad sam se donekle oporavio, nastanih se u Njujorku, te se isključivo posvetih liječenju očiju.

„Tu se upoznah sa židovom, Feliksom Adlerom, koji je upravljao nekakvom sljedbom (sektom), koja je zabacivala svaku vjeru. Iza nekoliko vremena postadoh dapače tajnikom iste sljedbe. Već ni u što nijesam vjerovao. Protestantizam mi je bio postao oduran, pa se stoga upišem med slobodne zidare, ali ne s osobitim oduševljenjem.

„God. 1886. dogjem prviput u Pariz s namjerom, da se još bolje usavršim u svojoj struci. Profesor me Žaval primio veoma srdačno te me htio pridržati kod sebe. Ne htjedoh isprva prihvatiti ponude, ali napokon popustih. Kako nijesam poznavao Francuski, imao sam se boriti sa hiljadu poteškoća, dok sam dobio *diplomu* od Pariškoga sveučilišta. — Moje mi je krhko zdravlje zadavalo stotinu briga, a na svoju veliku žalost nijesam imao nikakove vrhunaravne utjehe.

„Kako sam dakle upoznao i prigrlio kat. Vjeru, kad sam već od djetinstva mrzio na nju? Više sam puta uz velike žrtve njegovao siromašne katolike, koji su mnogo Boga molili za mene. Poštivao sam svačije vjersko osvjedočenje i uvijek sam, kad je god potreba iziskivala, pozvao svećenika k bolesničkome krevetu. Krstio sam dapače i više dječice u smrtnoj pogibli, a znam sigurno, da se već prvih mjeseci, što sam stupio na Francusko tlo, mnogo molilo za mene u crkvi *Naše Gospe od Pobjede.*

ZA ISTINOM.

„Božja je Providnost izabrala jednu Amerikanku, da me privede na pravi put. Premda je i ona bila protestantkinja, ipak je svaki dan molila: *Dogji Duše Presveti,* kako ju je bio podučio jedan kat. svećenik. Ona me dakle zamoli, da bi i ja tu molitvu svagdano molio, na što joj odgovorim: *Ja ne vjerujem u moć molitve, jer za mene moliti znači poniziti se i prositi milosti, kao prosjak.* Uza sve to je pročitah i tako mi se svidi, da sam je od onoga dana svagdano molio jutrom i večerom.

„Ova je molitvica na mene vanredno djelovala. Svaki put, kad bi je pročitao upravo bi me zanijela. God. 1889 u mjesecu studenome pozovu me na neku protestansku skupštinu. Misleći, da se radi o kakvom dobrotvornome djelu, odazovem se. Tu nam ministar pročita poslanicu sv. Pavla, koja me se duboko dojmila. Odmah kupim sv. Pismo, koje sam odsele svagdano čitao. Ovo mi otvori posvema nove vidike. Priznao sam Božanstvo Isusovo i uvjerio se, da mora da opstoji jedna nepogrješiva Stolica, koja naučaje istinu od Boga objavljenu.

„Ali gdje se nalazi ta Stolica? Kod protestanata ne, a hiljada mi je predrasuda, koje sam imao, priječilo, da tu istinu tražim u kat. Vjeri. U mjesecu studenome g. 1891. neki mi odlični gragjanin iz Njujorka, protestant, posudi govore *kardinala Njumana,* koje je on napisao prije nego se obratio i prigrlio kat. Vjeru. Čitajući to djelo osvjedočio sam se, da je Vjera dar Duha Svetoga, koju On daje onima, koji ju od njega ponizno prose. U Njumanovoj knjizi nagjoh, molitvicu, kojom je taj veliki obraćenik molio od Boga rasvijetljenje. Tu sam molitvu svaki dan izgovarao i odmah mi se porodi ova misao, koje se nikako nijesam mogao otresti: *istina, koju ti tražiš nalazi se samo u kat. Crkvi, tamo je ti moraš iskati.*

OBRAĆENJE.

„Napokon otkrijem svoje duševno stanje nekoj svojoj prijateljici, koja mi dade katekizam, koga sam pročitao, a da nijesam u njemu našao niti najma-

nje poteškoće ili dvojbe. — Istodobno mi otac Matija posudi više knjiga, koje su napisali sami obraćenici protestanski. God. 1891. takogjer u mjesecu studenome slušao sam prviput sv. Misu. U mjesecu *Svibnju* g. 1892. oćutim u sebi veliko nagnuće i ljubav k Presvetoj Djevici. Niti sada mi nije jasno, kako se to nagnuće u meni porodilo, jer nikaka, niti u knjigama, niti u privatnim razgovorima, nijesam ništa čuo, što bi bilo kadro da u meni pobudi ono osobito čuvstvo pobožnosti.

„Počevši od ovoga vremena, ja sam se vrlo naglo primicao času svojega obraćenja. Bolest, koja se ponovno pojavila, navede me, da učinim kraj svojem oklijevanju i da se zaputim prema Lurdu, gdje sam imao naći zdravlje duše i tijela. Mjeseca srpnja ponovno ozbiljno obolim. Stara se bolest u prsima pojavi, a i groznica me poče nemilo moriti.

„Zabrinut za svoje vječno spasenje zamolim, da me krste. I doista, dne 25. srpnja primim sv. Krst i odreknem se svečano protestanske sljedbe, iza kako me O. Matija najsavjesnije na taj veleважni korak pripravio.

„Nekoliko dana kasnije otputujem u Arkašon, premda me je treslla žestoka groznica. Tamo sam ostao čitav mjesec, ali uzaludno. Sveti Krst me megjutim bio upravo preobrazio; svakiput, kad bi se preko noći probudio, rekao bih samome sebi: *„Ja sam katolik“!* i u isti čas dušu bi mi napunilo neko neizrecivo veselje.

„Prije svoga krštenja tražio sam dozvolu od svoga oca i majke. Majka mi je privolila, dok mi otac nije ništa odgovorio, ali je od onoga dana prestao ružiti i grditi kat. Vjeru.

„U Lurd sam stigao svršetkom kolovoza. Prvoga rujna sam primio Prvu sv. Pričest iz ruku vlč. Oca Birosa u crkvi sv. Ružarja. Sjutradan sam primio sakramenat sv. Potvrde. — To bi bio ukratko opis moga obraćenja.“

„Ja sam otpratio do oltara ovoga svoga brata po zvanju — piše dr. Boasari u jednome svome djelu. — Još se živo sjećam svih čuvstava i osjećaja,

koje su toga velikoga dana naše duše osjećale. Njegova nas je iskrena, živa Vjera ganula do suza“.

* * *

Duh Sveti, koga je ovaj liječnik zazivao u pomoć kroz pune 3 godine, takovom je vrhunaravnom svjetlošću rasvijetlio njegov um, da mu se svaka vjerska Istina pričinila sjajnom kao žarko sunce, a milom i veličajnom, kao što je divno naše nebo, kad se na njemu uz blijedi mjesec krijesi i titra bezbroj zvijezda....

On je kasnije obratio mnogo protestanata, dapače i samih židova. Čežnja, da što više inovjeraca privede u krilo kat. Crkve, jest najživlja njegova želja i regbi jedini njegov cilj. — Na koji se način u njegovu srcu porodila pobožnost prema Prečistoj Djevici, doista je čudnovato. Ova predobra Majka, koju on ne bijaše našao u svojim proukama, došla mu je sama u susret i pospješila njegovo obraćenje. U Lurd je stigao bolestan, a ostavio ga je ne samo posvema zdrav tjelesno, nego što je najvažnije kao pravi gorljivi apoštol, pripravan, da položi život svoj za obraćenje braće svoje.

Slava Djevici, po čijem se zagovoru takova čudesa zbivaju! Čast Majci Milosrgja, po kojoj se spas svijeta obnavlja! Deh! operi, Gospojo, sve grijehe naše: iscijeli sve bolesti naše!

Valsorim,

NAŠI DOPISI.

Lurd, *dne 23 siječnja.*

Moje će te drugo pismo iz Lurda sigurno iznenaditi... Ti češ več biti pomislio, da sam ostavio svoj raj — Lurd, ali si se prevario. Ovo me je od Prečiste Djevice odabrano mjesto osvojilo, ono me je zanijelo, njegova uspomena zauzimlje najodličnije mjesto u mojoj duši. Ovdje sam odlučio ostati do 11. veljače, jer se nadam, kako si me već Ti, dragi „Valsorime“, upozorio, da će ljepota i veličajnost Lurda toga dana doprijeti do vrhunca.

Bio sam kod brata Bernardičina; dobar je to i prijazan čovjek... Stoput sretna brata, koji je imao takovu sestru i takovu zagovornicu u raju. Kakovu utjehu mora oćutjeti taj čovjek, kad pomisli, da su njegovoj sestri bile upravljene od same Presvete Djevice one riječi, koje i mene napunjaju u mojoj bolesti velikom utjehom: **„Obećajem, da ću te učiniti sretnom, no ne na ovome već na drugome svijetu“!** *Pohodio sam i kuću, u kojoj je Bernardica živjela, krevet na kojemu je ležala, listove, koje je svojom rukom napisala. Sve je to jednostavno i siromašno, ali napokon nije li baš Isus o siromasima rekao:* **Blaženi siromasi duhom, jer je njihovo kraljestvo nebesko“,** *nije li i sam Isus živio i umr'o u najvećem siromaštvu? — Zašao sam i na Lurdsko groblje, vidio grob Oca i Majke Bernardičine. Sve mi je to pokazao neki Nijemac, koji je već 3 puta bio u Lurdu.*

Moje stanje uvijek isto... Svesrdno te molim, da me preporučiš molitvama svojih mnogobrojnih čitatelja, za koje se i ja svagdano, kako si mi ti preporučio, molim u miloj Spilji Prikazanja.

Već unaprijed čestitam onima, koji će biti tako sretni, te se pridružiti hodočašću, koje ćete vi i ove godine prirediti. Neka čitava Hrvatska, svi staleži i osobe svih zanimanja ovamo **„dogju i neka vide čudesna djela Gospodnja!..** *Neka dogju bezvjerci, neka uopće dogju svi, koji žele prije vječnosti, okusiti rajske raskoši...*

Da si mi zdravo, dragi „Valsorime“, i neka ti premila Gospa bude u pomoći!

Tvoj

Franjo Dolić.

NAŠI DOPISI.

Vrhovac, *mjeseca siječnja.*

Lurd! kako to ime ugodno i lijepo zvuči ljubiteljima Marijinim! Ta tko od njih nije zaželio: Oh! da mi je pasti na koljena pred Djevičinim kipom u Spilji Lurdskoj i tu očitovati svoju ljubav lijepoj Gospi!.. Za tim mnogi čeznu, ta želja na stotine duša u miloj našoj Hrvatskoj mori.

Pa kad im je ne moguće oživotvoriti i pohititi u Marijin Lurd tada si te plemenite duše kod kuće grade Lurdske Spilje, koje će ih podsjećati na onu glasovitu Lurdsku Spilju, na čiju je divlju ružu sama Presveta Djevica položila svoje Djevičanske noge. — To se dogodilo prošloga mjeseca i u ovoj župi. Nekojim Marijinim štovateljicama palo na um, da sliku Majke Božje zamijene sa ukusnom Lurdskom Spiljom. Svoju namisao otkriše svome obljubljenome župniku, **Stj. Valdecu,** *koji je radosno prihvati.*

Kroz kratko vrijeme sakupi se potrebita svota; kapelica, gdje se nalazila slika, bude popravljena i ukusno načinjena Spilja smještena. Što je još trebalo da djelo bude potpuno, rado darovaše dvije sestre u mjestu.

Dan posvete osvanu nam krasan... Iza sv. Mise krenusmo u procesiji u kapelicu, da se blagoslovi Spilja. Iz grla mnogobrojnoga naroda orila gromko pjesma u čast Bl. Djevici. Vlč. g. župnik obavi posvetu istaknuvši znamenitost Lurdskih Prikazanja i čudesa u sadanje doba, važnost hrvatskoga hodočašća, koje se ponovno sprema u Lurd, a pri svršetku toplim riječi preporuči svoj narod i sebe zaštiti Neporočne Djevice.

Narod je vanredno sretan i zadovoljan, što ima u svojoj sredini Lurdsku Gospu! On je čvrsto uvjeren, da će mu mila Djevica biti moćnom Zaštitnicom i vrućom Zagovornicom.

Još više! On se nada, da će malena, no velikom ljubavlju i samoprijegorom sagragjena Spilja biti za nj ono, što je Lurdska Spilja bila za Bernardicu, naime **njegovim rajem!...**

Ant. K.

Johnstovn (Amerika,) dne 29/11.

Primio sam sve brojeve „N. G. L.“, koje mi izvoliste poslati. Vaš se glasnik meni, kao i mojim vrlim drugovima, veoma svigja. — Čestitam Vam na uspjehu, što ste ga postigli, kad ste pokrenuli taj izrvsni listić. Tim je kršćanska prosvjeta pokročila korak naprijed!... Na nama je dakle, da ga što većma proširimo... Gledajte nas duhom oko toga posla... (Čast vrijednoj našoj braći u Americi! Neka ih štiti draga Gospa Lurdska i blagoslovi njihov rad!)

Dužnost povjerenika drage volje preuzimljem na svoja legja. Ta to nije dužnost (to je katolik, koji shvaća potrebe sadanje vremena!...), nego je to utjeha, slast, da mogu radit, za dobru štampu. (Gle ti odvažnoga Amerikanca! Kad bi srećom u Hrvatskoj imali koju stotinu takovih junaka, kako bi naša štampa izrsno stojala!)

Svom ću dušom nastojati (Prečista ti Djevica bila, dragi Stjepane, u pomoći!), da sakupim nešto milodara za Vašu velebnu Crkvu... Sad nam je plaća mršava, pa ne ide tako lako.

...Napokon Vas, prečasni moj oče, od svega srca molim, da posredujete te se **„Jutro“** i **„Hrvatsvo“** što prije izmire, jer to vrlo škodi kat. ugledu, što se ove dvije naše novine ko....

Često suze lijem, kad čitam *„N. G. L.“* Tako, kad sam jednom čitao 8 br. i došao do pjesme **Popratnice**, nijesam je ni pročitao, već sam je odmah pjevao po napjevu *„Glasna jasna“* uz suze radosnice....

U ime svih svojih milih domorodaca

Stjepan Jak....

Trsteno, *(Dalm.) dne 26. siječnja.*

Lijepa je i izvorna Vaša namisao, koju ste izrazili, prečasni naš Oče, u 11 b. „N. G. L.“, da Vam naime svaki povjerenik sa svih strana prostrane Domovine javi, kakove prilike vladaju u njegovome mjestu.

Iz svojega ubavoga Trstena mogu Vam na svoju najveću radost poslati vijesti, koje će svakoga čitatelja Gospina glasnika napuniti veseljem. — Glede zlih novina mogu Vam javiti, da ih nitko ne drži. Dogodilo se istina, da su nas nekoji — no vrlo rijetki — i time htjeli usrećiti, ali kako nijesu našli dušu, koja bi novcem kupovala otrov, koji bi u njoj ubio svaki polet i malo po malo iščupao vjeru u vječnost, neumrlost duše, u moć sv. Sakramenata — povukoše se postîgjeni natrag i odustaše od jalova posla. Pobožnost k Prečistoj Djevici Lurdskoj bujno cvate. U župnoj crkvi imademo privlačivu sliku Nebeske Djevice, kojoj danomice otvaramo naša srca. — Za slijedeću će se godinu — ufam se — broj pretplatnika podvostručiti.

A. M...

Makarska, *polovinom siječn a*

Vjeru slavnih naših pradjedova, Vjeru naših otaca koja se duboko ukorijenila u našoj lijepoj Makarskoj, hoće pošto po to da unište listovi kao „N. List“, framasunski „Pokret“ — “Sloboda“ i „Pučka (!?) Sloboda“(!?), ali s ponosom možemo javiti, da toliko ne uspjevaju, što imamo na prvome mjestu da zahvalimo Pres. našem biskupu Dr. Cariću, koji sve svoje sile ulaže, da na put stane današnjoj kugi — zloj štampi.

Osim ovoga apoštolskoga muža imademo u svojoj sredini još nekoliko osoba, koje takogjer živo nastoje oko procvata dobre štampe — osobito nabožnih listova. Koja je žrtva tako velika kad se radi o dobroj štampi, koju vijedna I. B.... i g. ravnatelj gr. škole K. Č. (Bog ih živi! Op. Ured.) ne će doprinijeti, samo da svakoj obitelji pruži zdravo štivo?

— Tako „N. G. L.“ ima 70 pretplatnika, Glas. Pres. Srca Isusova 50, a u zadnje se vrijeme počeo širiti i glas. Sv. Ante, Euharistički glasnik i t. d.

Tako eto kat. štampa kod nas koraca sve malo po malo na[illegible] nade je — bude li samo čvrste volje i ustrajnosti — da ne će naskoro biti kuće bez kojeg nabožnoga listića.

N. A.

Opaska Ured. — *Kao što se radi za procvat* **Glasnikâ**, *moralo bi se takogjer svojski zauzeti za širenje Jutra, Hrvatstva, Dana, Glasa Naroda, Il Quarnera, Pučkoga Prijatelja i t. d., jer ako su, kako sam jednom zgodom izrazio glasnici ono, što su* **podmorski brodovi** *u vrijeme rata, dnevnici su i tjednici velike* **ratne lagje**, *koje se otvoreno i javno biju sa neprijateljem, a mi znamo, da bi u ratu u. pr. naša mornarica slabo prošla sa samim podmorskim lagjama (torpiljarkama), kad ne bi bilo bar stotina okretnih, čvrstih oklopnjača!...*

☞ Pri svršetku Jubileja Prikazanja, koji je — kako se sâm sv. Otac Papa izrazio u jednome pismu, što ga je upravio dne 7. siječnja Lurdskome Biskupu — najvećim sjajem proslavljen po čitavome kat. svijetu — objelodanjujemo Glasilo „lijepe Gospe“ u **32** str., dakle smo umetnuli 8 str. više.

Žele li čitatelji «*N. G. L.*» da naš listić bude svagdano bolje uregjivan, bogatije ilustriran i da mu poraste broj stranica, tada neka ga neumorno *šire,* tačno i na vrijeme *isplaćuju* pretplatu, *šalju* kratke i zanimljive dopise i neka — a to im osobito stavljamo na srce *mole* Presvetu Djevicu — jedinu Nadu našu — neka Ona blagoslovi, raširi, ojača *Listić,* koji je jedino pokrenut, da širi Njezinu slavu i da u Narodu, koji je zavrijedio dični nastov: *„Predzigje Kršćanstva“* sačuva, oživi, umnoži Vjeru otaca njegovih.

Upozorujemo naše cijenjene čitatelje na: *Povijest Lurdskih Prikazanja.* Ništa ne može tako pobuditi nježniju ljubav prema milostivoj Djevici, kao Povijest Njezina dolaska na zemlju. — U zalihi imamo još nekoliko istisaka br. 6. 7. 9. 10. 11. 12., na što upozorujemo naše nove pretplatnike. Stoje 60 fil., a tko bi želio imati i naš lijepi *Album,* onda neka pošalje *1* kr. ☜

DAROVI

ZA

Spomen · Zastavu

Josip Mrakovčič	6 kr.
Marija iz Megjumurja	2 „
Josip Skorjanec	3 „
M. M. Rijeka	2 „
N. N. Rijeka	3 „
O. D. F.	1 „
Vjekoslava Starčić	10 „
Don T. Španić	10 „
Ukupno	37 kr.

Vrlim štovateljima Djevičinim, koji se odmah odazvaše našem pozivu i dopriniješe svoj milodar izrićemo najtopliju hvalu.

Neka se u njih ugledaju i drugi, e da *Spomen-Zastava* Hrvata — katolika ni najmanje ne zaostane za zastavama braće Čeha i Poljaka, koje već od više godina rese svodove Lurdske bazilike.

Proširenje „N. G. L."

T. Sorko	5 kr.
J. Gušan	1 „
J. Blažić	1 „
V. Iskra	2 „
M. Zajc	9 „
O. Tonuti	1 „
K. Pivešić	3 „
M. Skrobl	7 „
M. Rogotić	2 „
M. Mukovel	1 „
M. pl. Dominiković	4 „
E. Smokvina	3 „
N. Brkanac	1 „
P. Jurković	3 „
Tri čitatelja „N. G. L."	2 „
Ukupno	45 kr.

Neka draga Gospa Lurdska izlije obilje svojih dobročinstava nad osobama, koje dopriniješe svoj milodar za proširenje i poljepšanje *njezina* Glasnika!

O. Bernardin Skrivanić,
organizator.

TRI OPOMENE.

1. Ne slušajte i ne vodite nečednih i prostih *razgovora*.
2. Nè primajte, ne plaćajte i ne čitajte zlih *novina*.
3. Ne družite se i ne općite s *osobama, koje pogrgjuju Vjeru i njezine službenike.*

SADRŽAJ:

Blagoslov sv. Otca Pije X. „Našoj Gospi Lurdskoj" (25) Razgovor sa Ivanom Abadi (26—31) — 11. veljače u Lurdu (32) — Velikodušna molitva (32—33) — Strahovita kažan Božja (33—37) — Svjedok Kurdskih Prikazanja (38) — Bečki načelnik dr. Lueger (39) — Iza Marije.... (40) — Povijest Lurdskih Prikazanja (41—44) — Framasunska loža (44—45) — Ono je besmrtno!... (45—46) — Obraćenje jednoga liječnika (47—51) — Naši dopisi (51—55).

Dopisi Uredništva.

Zadar. — V. I. — Novi se pretplatnici javljaju svagdano. Trebalo bi samo, da povjerenici ne sustanu, nego da podvostručenim silama početkom godine porade oko raširenja glasnika. — Da ste nam zdravo!

Dubrovnik. — B. N. — Ako Vam je teško samome sve glasnike raspačavati, a Vi si nagjite dva, tri valjana i zdušna pomagača. Jednome možete povjeriti pretplatnike jednoga dijela grada, drugome povjeriti samo jednu ulicu i t. d. — Neka Vam mila Gospa bude u pomoći!

Beč. — N. R. — Mi ne poznamo *fondova*... Naš listić ne ima veće svote, nego li ju je Isus imao, kad je preminuo na Kalvariji... Dvije stvari imamo, koje sačinjavaju sve naše bogatstvo: *nepokolebivo pouzdanje* u lijepu našu Gospu, te *ljubav i samoprijegor* naših čitatelja i povjerenika. — Dovidova!

Spljet. — M. J. — Ne zamjerite, ali Vašega postupka nikako ne mogu odobriti... Nije dosta ne primati samo bezvjerske novine, nego moramo zatvoriti naša kućna vrata i onim novinama, koje se, kad se radi o Vjeri, drže postrance i neće da ustaju na obranu vjerskih svetinja. Upamtite: **U svakoj kat. obitelji neka se ne trpi druga, osim izričito katolička novina.**

Feričanci. — I. B. — Što je s „N. G. L."? Čita li je narod rado? Što bi trebovalo u njoj promijeniti, poboljšati, usavršiti? Ne bojte se! Mi ćemo svakiput, kad ustreba, prstom pokazati na neprijatelja Vjere naših otaca. To nam nalaže naša savjest, naše uvjerenje, naše zvanje, naša Vjera! Izvolite nam se javiti kratkim *dopisom*. Zdrastvujte! Pozdrav i poklon vlč. gosp. župniku!

Zagreb. — P. G. — Nemoguće je objelodanjivati opširnije dopisá, jer i ako bi time udovoljili dotičnome mjestu, póstali bi malo po malo *drugima dosadni*.

Osijek. — M. I. — Oprostite, ali Vaša tvrdnja nije ispravna. Mi i te kako uvažujemo i nastojimo iz petnih žila da udovoljimo svim opravdanim prigovorima, pa s koje mu drago strane došli. Oni dakle, koji nijesu ovim ili onim zadovoljni, neka se samo jave i neka po mogućnosti pokažu istodobno *način*, kako da se pogrješci doskoči. *Uredništvo* kao i *Otpravništvo* će im biti veoma harno.

Pučišće. — P. S. — Srdačna Vam hvala na Vašem nastojanju oko raspačavanja djela: **Lurd!** Vi ste djelom pokazali, kako krivo imaju oni, koji vele: *„U mojem mjestu ne može se ništa učiniti, ljudi ne haju za štivo"!* Sve se

može, samo treba **ustrajna rada i usrdne molitve.** Ne pružimo li *mi prvi* narodu dobra štiva, dat će mu ga naši neprijatelji, a tad jao si ga dušama!

Livno. — Č. s. Vik. — Broj se Vaših pretplatnika smanjio, lijepo Vas molimo, da nam izvolite čim prije javiti, koji je tome *uzrok*. Ako je s naše strane tome krivnja, mi ćemo nastojati da je popravimo.

Zagreb. — V. J. — Divna je i upravo zlata vrijedi ona Vaša: **„Otkada radim za raširenje dobre štampe, osjećam se jačom, krepčijom i odvažnijom kršćankom"!** Doista je tome tako! Kad bi to samo upamtili oni, koji misle, da su **sve** učinili, ako su u nedjelju slušali sv. Mišu i izmolili par Očenaša!...

NATJECANJE

za

Besplatno putovanje u Lurd.

„Neka živi, neka raste, neka se jača med nama natjecanje!" *veli jedna latinska izreka.*

I zaista, tko da ne pohvali natjecanja u kreposti, u radu, u dobru?!... Na taj se način mlaki duhovi zagrijavaju, neodlučni postaju odlučnima, a oni, koji su već na dobrome putu, povećavaju svoju revnost, umnožavaju svoju srčanost, podvostručuju svoj rad i svoje nastojanje oko dobrih djela. Koliko je samo lanjske godine dobila uopće dobra štampa, a napose naš glasnik, kad se ono 20–30 junačkih i plemenitih duhova uhvatilo u koštac, tko će od njih zadobiti **Palmu pobjede?!**

I ove godine mi želimo izazvati isto natjecanje, želimo vidjeti isto oduševljenje za širenje „N. G. L." i uopće dobre štampe.

Da natjecanje ove godine bude što življe i što oduševljenije, javljamo svim našim čitateljima, no na osobiti način našim povjerenicima, da će **onaj,** *koji*

1.) nagje najviše pretplatnika za „Našu Gospu Lurdsku",

2.) koji raspača najviše knjiga „Lurd",

3.) koji najviše naruči molitvenika „Ave Maria" — *biti poveden u Lurd na troškove Organizatora Hodočašća, samo će morati doći na svoje troškove do Rijeke.*

Uredništvo će i Otpravništvo „N. G. L." tačno i savjesno paziti i bilježiti rad pojedinaca i prema tome već **svršetkom lipnja** *javiti ime onoga pobjednika, koji će biti tako sretan i zadobiti pobjedu te će moći pasti na koljena pred onom Spiljom, koju je sama Prečista Djevica svojim pohodom posvetila.*

Naprijed *dakle za slavu* **„lijepe" Gospe! Naprijed** *oko raširenja* **dobre štampe! Naprijed,** *braćo,* **za Vjeru i Dom!**

O. Bernardin Škrivanic,
Provincijal i Organizator II. hrv. hodočašća.